

Jan Moštěk

AKVARELY

• 11. 1. – 27. 2. 2002 •

Tajná zpráva tajného agenta Toma Šarka z Paříže

(pro jednu nejmenovanou galerii v P.)

Bylo to kolem půlnoci, když jsem vešel do podezřelého podniku poblíž slavného Moulin Rouge. Scházeli se tam podivné, zkrachovalé a slavné existence. Lehce jsem se mezi ně vmísil, neb jsem se následkem pátrání po J. M. stal podivnou a zkrachovalou existencí, v jistých kruzích i slavnou. Všem se tedy mohlo zdát, že jsem jeden z nich. Ale nebyl jsem. To vše byl jen zdařilý převlek. U rozvrzaných stolů seděli rozviklaní a otřískaní jedinci, patrně nějací slavní umělci. Vypadali jako oživé věšáky slávy. Protože jsem se v případě J. M. musel zabývat uměním, vzhledem k žalostnému honoráři to byla činnost až bolestná, dokázal jsem je lehce identifikovat. Stačil k tomu příruční Laroussův seznam hledaných individuí. Ti výtečníci, ač zcela ožralí vlastní slávou, předstírali hluboké rozhovory, které měly předem nacvičené. Dávno je to nebavilo, ale státní grant udělený přes Centre de Pompidau, byl pro ně závazný. Jako obyčejně byli totiž slavní umělci zbabělí a státních kulturních institucí se báli. Byli totiž na nich zcela závislí. „Nejdůležitější je sláva,“ povídal slavný postimpresionista Lautrek. „Kdybych nebyl slavnej, tak bych musel do dneska malovat ty ohavný výjevy z bordelu, které jsem, jsa praktikujícím aristokratem, tak nesnášel. Jen sláva mě zbavila všech uměleckých povinností.“ „To je fakt,“ utrousil pod vousy slavný

impresionista Pissaro. „Slávě vděčíme za všechno. Už ani tvořit nemusíme.“ „Ta tvá sláva je jak polní kráva,“ posmíval se Renoár, který Pissara slávou převyšoval, ač jinak byl vedle něj jako pygmejský trpaslík, neb Pissaro ho převyšoval téměř o půl metru.

V rohu podezřelého podniku však seděl, zcela ve stínu, mně neznámý vagabund. V zimníku zvaném hubertus, v čepici zmijovce naražené přes uši, ve vytahaných teplácích a zašlých bačkorách. Impozantní zjev, i na pařížské poměry, které v té době byly výstřední. Přisedl jsem si k němu a užasl jsem. Byl to Jan Moštěk! Nevěnoval mi sebemenší pozornost. Co jsem se vás nahledal, mistře,“ prozradil jsem se. „A já tu sedím jako kdyby nic,“ ušklíbl se Moštěk. „Kolik vám za to pan Vlček platí?“ „Už nic,“ přiznal jsem.“ Už zcela zkrachoval. Nakoupil všechny vaše obrazy, dětinsky se z nich raduje a svým klientům radí, aby investovali do neznámých malířů. Tím myslí sebe, protože po nocích pastelkami obkresluje vaše půvabné akvarely.“ „Úžasné,“ radoval se ten, o němž dr. Doc. Mojmír Horyna napsal, že je malířem nejen ve svém díle, ale i v podstatném charakteru svého vztahu ke světu. „Co mám napsat do hlášení?“ zeptal jsem se Jana Moštěka, když jsem si vzpomněl na své povinnosti. A dnes již slavný malíř a spisovatel se ke mně naklonil a zařval mi zblízka do ucha: „Řekněte všem, ať mi daj pokoj. Jsem vážně nemocnej, jsem nevléčitelně nesmrtelnej!“ Zděsil jsem se. Snad to není nakažlivé? Rychle jsem do sebe obrátil sklenici čistého lihu. Všechno se rázem spolehlivě desinfikovalo. Paříž se rozpustila a klesla ke dnu upatlané sklenky. Svět se rozplynul ve své dokonalosti. Zbyl jsem tu jen já, slavný detektiv Tom Šark, mé zcela bezcenné hlášení a zcela marný vzkaz budoucím generacím. Výstavu Jana Moštěka považujte za zahájenou...

Václav Vokolek